

vi skulle til at lovgive paa dette Omraade, saa tror jeg rigtignok, at vi skulle bort fra det gamle Princip, at Bevillingen skal gives for Livstid. Vi have de mest ejendommelige Eksempler paa, hvilken Betydning det faar, naar en Bevilling er given paa Livstid, saaledes som det nu i korte Træk er fremdraget af den sidste ærede Taler. Naar en Bevilling skal gives paa Livstid, er det en Selvfølge, at Forholdene kunne udvikle sig saaledes, at den Trang til et Beværtningssted, — hvad enten det nu skal være med eller uden Udfæstning af spirituøse Drikke, — som før var til Stede, efterhaanden ophøre at være til Stede; thi naar Bevillingen f. Eks. gives til en yngre Mand, er der ingen Ting i Vejen for, at han kan sidde med sit Privilegium i over 50 Aar; men man vil jo dog let forstaa, at i et halvt Hundrede Aar kunne Forholdene, eftersom Udviklingen gaar i Landet, i en betydelig Grad forrykkes, fra den ene Egn til den anden, og det viser sig ogsaa at være Tilfældet. Vi have f. Eks. en Mængde Landsbyhroer, som for 50 Aar siden vare nødvendige for de rejsende, men hvor nu næsten aldrig rejsende sætte deres Fødder, medens de søges af Byens Ungdom og den omboende Befolkning; saadanne Gæster er der nok af, men af rejsende kommer der ingen. Gæstgiveren sidder imidlertid med Privilegiet, og i hvert Fald saa længe han lever, kan ingen tage det fra ham. Og saa paa dette Punkt mener jeg, at Ministeren langt fra har truffet det rette, og jeg vil haabe, at inden Loven naar saa vidt som til den fgl. Stadfæstelse, maa der være fastsat en Indskrænkning her, saaledes at Bevillingen kun gives paa et vist Antal Aar; og da ikke for mange. Saa vidt, jeg ved, have de fleste af vore Nabolande saadanne Bestemmelser. Jeg skulde tage meget fejl, om ikke i England Bevillingen kun gives paa 1 Aar, og i Norge og Sverige vist paa 2—3 Aar o. i. fr. Jeg mener, at der her er et smukt Eksempel til Efterlignelse. Hvis der er Brug for den paagældende i en længere Aarrække, og han opfører sig, som han skal og bør, er der jo aldeles intet i Vejen for, at Bevillingen kan fornyes, men er der ingen Brug for ham, hvorfor i al Verden skal man da stadig beholde denne Tillokkelse for Omegnens Befolkning, og særlig for Ungdommen, en Tillokkelse, hvorved alt for mange blive demoraliserede? Det er altsaa min anden Anse over for dette Forslag, at det er Bevillinger paa Livstid, som der her er Tale om, medens det burde være Bevillinger paa et begrænset, og kort Aaremaal. — Min tredje Anse er, at der her er gjort Forskel paa Vin, Brændevin og skattepligtigt Æl. Jeg

tror, at enhver, som er en lille Smule kendt ude omkring i Landet — og man kan godt blive inden for Købstædernes, ja selv inden for Københavns Grænser —, vist maa indrømme, at det bayerske Æl med Hensyn til stadelige Virkninger paa Befolkningen meget godt kan stilles ved Siden af andre berusende Drikke. Naar man ser, hvilke Kvanta af bayersk Æl der f. Eks. drikkes her i Byen, maa det vist indrømmes, at alt, hvad der nydes, ikke nydes for at slukke Tørsten, men at der drikkes en Mængde, som aldeles ikke er nødvendigt. I det hele taget tror jeg fra mit Standpunkt slet ikke, at det bayerske Æl er nødvendigt til at slukke Tørsten; dog lad det nu være, som det være vil, men Størstedelen af det bayerske Æl, som nydes, nydes i hvert Fald ikke for Tørstens Skyld, men for Drikkeris og Selstabs Skyld. Jeg kan derfor ikke se nogen Grund til at stille det skattepligtige Æl ud fra andre spirituøse Drikke, og jeg mener, at der paa dette Omraade burde gælde de samme Regler som for Vin og Brændevin. Kaste vi Blikket ud omkring i Landet, hvor vi Landbrugere ere bedst kendte, ville vi alle, Begne opdage, at den første Fristelse, som Ungdommen falder for, er det skattepligtige Æl. Der begynder den Vej, som fører nedad til Nydelsen af andre spirituøse Drikke, og det er vist ogsaa den Drik, som Drankeren fra den første Begyndelse har slaaet sig paa. Hvis vi altsaa have for Øje at søge at forhindre Drikkeriet, saa maa vi frem for alt aldrig glemme, at det skattepligtige Æl ofte er det, som aabner Vejen for mange til at komme ind paa den uheldige Bane. Jeg skal indskrænke mig til disse Anse, som jeg har fremført. Jeg haaber ikke, at de ere større, end at de kunne lade sig overvinde, saa at der virkelig kan komme noget ud af Lovforslaget, og det skulde glæde mig, om vi ved Slutningen af Rigsdagssamlingen kunde se Forslaget træde ud i Livet paa Grundlag af, hvad der her er forelagt, som jeg indrømmer er et godt Grundlag at arbejde videre paa, og jeg vil haabe, at Forslaget da maa have en saadan Stikelse, at alle maa indrømme, at det er virkelig Bæren mod Drikkeriet, og at der her er en virkelig kommunal Opgave, saa at Kommunerne selv saa Ret til at bestemme, hvor meget eller hvor lidt af den Slags de ønske at have inden for deres Omraade.

A. Jensen: Jeg har egentlig kun bedt om Ordet for at sætte Fingeren paa en eneste Paragraf i Lovforslaget, nemlig § 29, fordi denne Paragraf vedrører en Sag, som jeg har haft den Glæde at arbejde for en meget lang Tid af mit Liv, nemlig Forbrugsfor-